

[Gert Petersen.] republik gjorde klart, at det efter dansk opfattelse ville være rigtigt at anerkende denne Oder-Neisse grænse og skabe mulighed for, at de forskellige stater i Vesteuropa, derunder Danmark, kunne optage mere normale forbindelser med DDR, end det i øjeblikket er tilfældet. Det er sådanne tanker med baggrund i dette forslag, som jeg håber man kan få gennemdrøftet i udvalget.

Per Hækkerup: Jeg har forstået på det svar, udenrigsministeren gav i anledning af dette forslag, at regeringen stiller sig på det samme standpunkt, som den tidligere regering gjorde. Jeg synes, at den formulering, udenrigsministeren gav det, måtte virke tilfredsstillende. Jeg har forstået på pressen, at denne formulering har fundet udtryk over for den vesttyske forbundsregering som følge af den uklarhed, der blev skabt om den danske regerings holdning under den debat, vi havde den 8. februar. Jeg kan altså med tilfredshed konstatere, at regeringen fortsætter den linje i vor udenrigspolitik, som den tidligere regering har fastlagt.

Jeg må have lov til at gå ud fra — jeg skal ikke prøve på at genoptage drøftelsen med statsministeren om dette spørgsmål — at regeringens holdning også har det radikale venstres tilslutning. Jeg vil gerne bede udenrigsministeren be- eller afkræfte dette.

Vi følger i socialdemokratiet med stor interesse den bevægelighed, der så småt viser sig i Den tyske Forbundsrepublikks udenrigspolitik i forholdet over for de østeuropæiske lande og de problemer, der knytter sig hertil. Denne bevægelighed i udenrigspolitikken viste sig begyndende under den forrige regering i Tyskland under udenrigsminister Schröders ledelse; den har antaget en fast og konsekvent karakter, forekommer det os, under den nuværende udenrigsminister Brandts ledelse, og vi håber på, at de bestræbelser, som den vesttyske forbundsregering her udfolder, efterhånden må krones med held. Vi er klar over, at der her er tale om problemer, som er følsomme både i den europæiske politik, men også i forhold til den tyske befolkning, og vi tror derfor, at det er fornuftigt, at man får lov til, nogenlunde uforstyrret

af råd og vejledninger udefra, at fortsætte denne politik og søge at bringe den til positive resultater.

Dermed være naturligvis ikke sagt, at udenrigsministeren og andre repræsentanter for den danske regering ikke i de drøftelser, man har, når man møder kolleger fra Den tyske Forbundsrepublik, kan give udtryk for, hvorledes stemningen i Danmark er over for disse problemer. I den henseende tror jeg at der vil være almindelig tilslutning i Danmark til det grundsynspunkt, som jeg har forstået er regeringens, nemlig at det bliver de faktiske forhold, der må lægges til grund, når man til sin tid skal søge en løsning af problemerne i forbindelse med en tysk fredstraktat.

Jeg synes, at der omkring disse problemer og omkring den vesttyske forbundsregerings noget mere fleksible politik er så interessante spørgsmål, at det vil være naturligt, at vi får lejlighed til i et udvalg at høre om udenrigsministerens syn herpå lidt mere detaljeret, end det kan være muligt i en offentlig debat.

Poul Schlüter: I bemærkningerne til SF's forslag til folketingsbeslutning har hr. Gert Petersen skrevet i den allerførste linje:

„De skridt, der er forudset i dette forslag, vil tjene til konsolidering af freden i Europa.“

Jeg må sige, at der i denne forbeholdsløse sætning indeholdes en usædvanlig prætentios konstatering, men præntationen bliver da heller ikke dokumenteret i de følgende bemærkninger i dette SF-forslag. Så let er det desværre ikke i denne verden, at et land med vore forudsætninger så enkelt kan yde et afgørende bidrag til fredens konsolidering.

Det er det konservative folkepartis opfattelse, at Danmark over for Tysklands spørgsmålet må anlægge en realpolitisk vurdering og betragte alle de implicerede problemer i nøje sammenhæng. Det af SF fremsatte forslag til folketingsbeslutning er ikke egnet til at hidføre realitetsbetonede fremskridt i Tysklandsproblemet. Det tjener meget sjældent et fornuftigt formål at foregive, at et selvstændigt og især et isoleret dansk initiativ i udenrigspolitikken kan løse afgørende og centrale problemer. Forsøger man at foregive dette, vil det i